

ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ ΤΩΝ ΕΝ ΤΩ ΠΑΡΟΝΤΙ ΤΟΜΩ ΔΗΜΟΣΙΕΥΟΜΕΝΩΝ ΜΕΛΕΤΗΜΑΤΩΝ

Κωνσταντίνου Γ. Μπόνη, 'Ακαδημαϊκού - 'Ομοτ. Καθηγητοῦ τοῦ Παν/μίου 'Αθηνῶν, *'Ο Βασίλειος τῆς Καισαρείας καὶ ἡ ὀργάνωσις τῆς Χριστιανικῆς 'Εκκλησίας εἰς τὸν Δ' αἰῶνα*, σσ. 7-13, 209-216, 417-422 καὶ 625-630.

'Η μελέτη αὐτὴ εἶναι συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου τόμου καὶ παρουσιάζει τὸ β' μέρος, τοῦ ὁποίου τὰ δύο κεφάλαια τὰ ἐπιγραφόμενα «Βασίλειος ὁ Θεολόγος» καὶ πα- «Βασίλειος ὁ ἀνὴρ τῆς 'Εκκλησίας», ἀποτελοῦν τὴν ὀλοκλήρωσιν τῆς ἀξιολόγου ταύτης τερικῆς μονογραφίας.

Ἰωάννου Ν. Καρμίρη, Καθηγητοῦ - Προέδρου τῆς 'Ακαδημίας 'Αθηνῶν, *'Η παγκοσμιότης τῆς ἐν Χριστῷ σωτηρίας*, σσ. 14-45.

Δημοσιεύεται ἐνταῦθα τὸ Β' μέρος τῆς ὡς ἄνω μελέτης, ἐνθα ἐξετάζεται τὸ θέμα «*Extra Ecclesiam nulla salus καὶ ἐξωχριστιανικαὶ θρησκείαι*». Ἐκτίθεται ἡ σχετικὴ ὀρθόδοξος διδασκαλία τῶν Πατέρων καὶ προσφέρονται μαρτυρία ἐκ τῶν ἱερῶν τῆς 'Αγίας Γραφῆς κειμένων. Δι' αὐτῶν καὶ διὰ τῆς γενικωτέρας θεωρήσεως τῆς ὑποθέσεως τῆς σω- τηρίας ὑπὸ τῆς Θρησκειολογίας, ὁ συγγραφεὺς καταλήγει εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι ἡ παγ- κοσμιότης τῆς ἐν Χριστῷ σωτηρίας εἶναι ἐν τῇ πραγματικότητι δυνατικὴ καὶ καλεῖται πᾶς ἄνθρωπος, ὡς πρόσσωπον πρὸς αὐτεξούσιον ἐνεργητικὴν προσοικείωσιν τῆς σωτηρίας.

Ἀθανασίου Παπᾶ, δρ. θ., Μητροπολίτου Ἐλευσιπόλεως, *Συμπληρωματικὰ περὶ τῶν θρησκευτικῶν Πινάκων τοῦ Χαριλάου Ξανθοπούλου*, σσ. 46-62.

Περιγραφῆ ἐτέρων εἴκοσι τεσσάρων θρησκευτικῶν πινάκων τοῦ Χαλκηδονίου καλιτέχνου Χαριλάου Α. Ξανθοπούλου (1888-1955), τοὺς ὁποίους ὁ συγγραφεὺς ἀνεκάλυψε προσφάτως εἰς διαφόρους ἰ. ναοὺς καὶ ἰδιώτας τῆς Κων/πόλεως, κυρίως, καὶ τοῦ ἐξωτε- ρικοῦ. Διὰ τῆς ἀνακαλύψεως τῶν πινάκων τούτων ὁ συνολικὸς ἀριθμὸς τῶν θρησκευτικῶν ἔργων τοῦ ἐν λόγῳ καλλιτέχνου ἀνέρχεται εἰς ἑβδομήκοντα ἑξ περιίτου. Ἐν τέλει δημο- σιεύονται καὶ πέντε ἀντιπροσωπευτικοὶ πίνακες.

Δημοσθένους Σαβράμη, *'Η ἀρχὴ καὶ ἡ τελειοποίησις τῆς θρησκιο-κοινωνιολογίας*, σσ. 63-74.

Μετὰ σύντομον εἰσαγωγὴν εἰς τὴν ἔννοιαν τῆς θρησκιο-κοινωνιολογίας παρουσιάζονται τὰ ἔργα τῶν δύο στελεχῶν τῆς συγχρόνου θρησκιο-κοινωνιολογίας, τοῦ Max Weber καὶ τοῦ Ernst Troeltsch, καὶ τονίζεται ὅτι αἱ ἀπόψεις τοῦ Max Weber ἔχουν ἰσχύν καὶ σήμερον.

Χρήστου Σπ. Βούλαρη, Ἐντετ. Ὑφηγητοῦ Παν/μίου Ἀθηνῶν, *Χρονολογία τῶν γεγονότων τοῦ βίου τοῦ Ἀποστόλου Παύλου*, σσ. 75-99.

Λεπτομερὲς ἐκθεσις τῶν περὶ τὸν βίον τοῦ Ἀποστόλου Παύλου καὶ τὸν χρόνον τῶν γεγονότων ἀπὸ τῆς Ἀποστολικῆς Συνόδου μέχρι τῆς τελευταίας ἀνόδου του εἰς Ἱερσόλυμα, δηλαδὴ κατὰ τὴν δευτέραν καὶ τρίτην ἀποστολικὴν περιοδεῖαν.

Π. Β. Πάσχου, "Απαντα τὰ ὑμνογραφικὰ τοῦ Ματθαίου Βλάσταρη, σσ. 100-140, 255-285, 430-463.

Συνέχεια καὶ τέλος τῆς κριτικῆς ἐκδόσεως πάντων τῶν κατασκευατικῶν καὶ ἀντικαιροτικῶν Στιχηρῶν καὶ Μακαρισμῶν τοῦ Ματθαίου Βλάσταρη (ιδ' αἰ.) ἐπὶ τῇ βάσει τῶν γνωστῶν χειρογράφων, μετὰ τινων φωτογραφιῶν τῶν κωδικῶν, μουσικῶν δειγμάτων καὶ δύο πινάκων, ἕτοι Incipitarium καὶ Desinitarium.

Γεωργίου Π. Πατρώνου, Ἡ θέωσις τοῦ ἀνθρώπου ὑπὸ τὸ φῶς τῶν ἐσχατολογικῶν ἀντιλήψεων τῆς Ὁρθοδόξου Θεολογίας, σσ. 141-162, 286-318.

Ἐνταῦθα δημοσιεῖται τὸ β' μέρος τῆς ἐργασίας (κεφάλαια Γ', Δ' καὶ Ἐπιλεγόμενα), ἔνθα φωτίζεται κυρίως τὸ θέμα ἀπὸ τὰς περὶ ἱστορίας καὶ ἐσχατολογίας ἀντιλήψεις τῶν Ἑλλήνων Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας. «Ἡ ὄντολογικὴ διερεύνησις τῆς θεώσεως» καὶ, «Θέωσις καὶ Ὁρθόδοξος πνευματικότης» εἶναι τὰ δύο βασικὰ σημεῖα, τὰ ὁποῖα ἐξετάζονται διεξοδικῶς.

Ἡλίας Ματσαγγούρα, Ἡ ἠθικὴ ἀνάπτυξις καὶ ἡ Παιδεία: Συμπεράσματα ἀπὸ τὴν ἀνθρωπολογίαν τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων Πατέρων καὶ αἱ σχέσεις αὐτῆς (τῶν συμπερασμάτων) πρὸς τὰς συγχρόνους θεωρίας περὶ ἠθικῆς ἀναπτύξεως, σσ. 163-199, 361-389, 550-570 καὶ 895-938.

Συνέχεια ἐκ τοῦ τόμου ΝΑ' τῆς Θεολογίας. Ἐνταῦθα ὁ σ. ἐξετάζει «τὴν θεωρίαν καὶ ἱστορίαν τῆς Παιδείας (Κεφάλαιον Δ') καὶ «τὴν ἠθικὴν Παιδείαν καὶ Μεθοδολογίαν ἀπὸ ἀπόψεως τῆς ἀναπτύξεως τῆς Προσωπικότητος» (Κεφάλαιον Ε').

Νικολάου Μ. Παπαδοπούλου, Καθηγητοῦ Παν/μίου Ἀθηνῶν, Γ' Συνέδριον Βιβλικῶν Θεολόγων τῶν Παν/μίων Ἀθηνῶν καὶ Θεσσαλονίκης, σσ. 199-203.

Ἀναλυτικὴ παρουσίασις τῶν ἐργασιῶν τοῦ ἐν λόγῳ Συνεδρίου.

Παντελεήμονος Κ. Καρανικόλα, Μητροπολίτου Κορίνθου, Συνοδικὴ Νομοθεσία καὶ Ἐκκλησιαστικοὶ Νόμοι τῆς Πολιτείας, σσ. 217-227.

Συνοπτικὴ Μελέτη τῆς Συνοδικῆς Νομοθεσίας καὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Νόμων τῆς Πολιτείας, ἧτις καλύπτει τρεῖς περιόδους; α) τὴν Βυζαντινὴν Περίοδον, β) τὴν Τουρκοκρατίαν καὶ γ) τὴν Περίοδον τοῦ Νέου Ἑλληνικοῦ Κράτους.

Χρυσοστόμου Σ. Κωνσταντινίδου, Μητροπολίτου Μύρων, Ἡ Ὁρθόδοξος Θεολογία ἐμπρὸς εἰς τὸν τεχνοκρατούμενον κόσμον, σσ. 228-254.

Πρόκειται περὶ κειμένου δημοσίας διαλέξεως τοῦ συγγραφέως, ἐν τῷ ὁποίῳ θίγονται, λίαν ἐπιτυχῶς εἰς δεκαπέντε παραγράφους ὅλαι αἱ πτυχαι τοῦ θέματος.

Ἀθανασίου Μπασδέκη, Ἡ περιγραφή τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας εἰς τὰ γερμανόγλωσσα βιβλία Συμβολικῆς τοῦ παρόντος, σσ. 319-343.

Ὁ σ. ἀσκεῖ ἐνδιαφέρουσαν κριτικὴν ἔρευναν εἰς τὰ γνωστὰ βιβλία Συμβολικῆς (Konfessionskunden) τῶν Algermissen, Fahlbusch, Heiler, Meinhold ὡς καὶ εἰς τὸ «Handbuch der Ostkirchenkunde».

Βενεδίκτου Ἐγγλεζάκη, *Ἰησοῦς καὶ Παρακλήτος ἐν τῷ Τετάρτῳ Εὐαγγελίῳ*, σσ. 344-360.

Στόχος τῆς μελέτης αὐτῆς εἶναι ἡ ἐξέτασις τῆς σχέσεως τοῦ Παρακλήτου πρὸς τὸν Ἰησοῦν κατὰ τὴν ἰωάννειον θεολογίαν, ἥτις καὶ γίνεται βάσει τῶν συγκεκριμένων περὶ Παρακλήτου περικοπῶν τοῦ τετάρτου Εὐαγγελίου. Εἰς τὴν μελέτην θεωροῦνται καὶ ἐνίοτε ἀναθεωροῦνται ἀπόψεις ξένων ἐρευνητῶν ἐπὶ τοῦ θέματος.

Νικολίτσας Δ. Γεωργοπούλου-Νικολακάκου-Λιαντίνη, *Ἡ λειτουργία τῆς ἀλήθειας στὴν ἱστορία*, σσ. 390-400.

Τὸ ὡς ἄνω θέμα ἐξετάζεται εἰς τὰς ἀκολουθοῦσας πτυχὰς του: Ὁ ἀπόλυτος καὶ ὁ Σχετικὸς χαρακτήρας τῶν ἀληθῶν κρίσεων, οἱ μορφές τῆς ἀλήθειας καὶ ἀλήθεια καὶ ἱστορία.

Δημητρίου Θεοχάρη, *Σεμινάρια διὰ τὴν διδασκαλίαν τοῦ μαθήματος τῶν Ὀρησκευτικῶν*, σσ. 401-405.

Μία γενικὴ θεώρησις περὶ τοῦ πῶς ἀντιμετωπίζεται τὸ θέμα τῆς διδασκαλίας τοῦ μαθήματος τῶν Ὀρησκευτικῶν εἰς τὸ Ἠνωμένον Βασίλειον (Μ. Βρετανία) καὶ παρουσιάσεις συνοπτικῆς τῶν εἰδικῶν Σεμιναρίων κατὰ τὸ 1978 εἰς Ἄγιον Μαρτίνον τοῦ Langaster (δύο Σεμινάρια) καὶ εἰς τὴν Γλασκώβην (Σκωτίας).

Γερασίου-Χρυσοστόμου Σπ. Ζαφείρη, Μητροπολίτου Περιστερίου, *Ἡ σπουδαιότης τοῦ διγλώσσου σχολείου διὰ τὰ ἐλληνοπαῖδα εἰς τὴν Ὀμοσπονδικὴν Δημοκρατίαν τῆς Γερμανίας. Ἡ σημασία αὐτοῦ διὰ τὸν σχηματισμὸν τῆς εὐρωπαϊκῆς ἐνότητος*, σ. 423-429.

Τὸ ἄρθρον αὐτὸ εἶναι ἡ προσφώνησις τοῦ σ. κατὰ τὴν ἐπίσκεψιν εἰς τὰς Ἀθήνας τῆς ἀποστολῆς τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας καὶ Πολιτισμοῦ τῆς Βαυαρίας, ὅπου τονίζεται ἡ σημασία τῆς διγλώσσου παιδείας τῶν ἐν Γερμανίᾳ διαμενοντῶν ἐλληνοπαίδων διὰ τὸ μέλλον ἀμφοτέρων τῶν χωρῶν.

Paul Manolis, *Ραφαήλ (Ρόμπερτ) Μόργκαν, ὁ πρῶτος Ὀρθόδοξος νέγρος ἱερεὺς ἐν Ἀμερικῇ*, σσ. 464-480.

Μελέτη περὶ τῆς μεταστροφῆς καὶ χειροτονίας τοῦ Ραφαήλ Μόργκαν, τοῦ πρώτου Ὀρθοδόξου νέγρου ἱερέως ἐν Ἀμερικῇ.

Κωνσταντίνου Κ. Παπουλίδη, *Συνοπτικὴ ἀναγραφὴ Ἑλληνικῶν χειρογράφων καὶ ἐγγράφων τῆς Βιβλιοθήκης Lenin τῆς Μόσχας*, σσ. 481-499.

Χρησιμωτάτη παρουσιάσις εἰς τοὺς Ἕλληνας ἐρευνητὰς τῆς «πρωταρχικῆς γενικῆς πληροφορήσεως περὶ τῶν ἑλληνικῶν χειρογράφων καὶ ἐγγράφων», 199 συνολικῶς, τοῦ τμήματος χειρογράφων τῆς Βιβλιοθήκης Lenin τῆς Μόσχας, μετὰ εἰσαγωγικοῦ σημειώματος καὶ φωτογραφικῶν δειγμάτων.

Γεωργίου Δ. Δράγα, *Ὁ Ἰωάννης Ἐρρικός Νιούμαν ὡς ἀπετηρία διὰ τὴν ἐπανεκτίμησιν τῆς καθολικότητος τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας σήμερον*, σσ. 500-529.

Ἡ ὁμιλία αὕτη, ἡ ὅποια ἀνεκοινώθη εἰς τὴν Ρώμην κατὰ τὴν 100ην ἐπέτειον ἀπὸ τῆς ἀναρρήσεως τοῦ Newman εἰς Καρδινάλιον (Μάϊος 1879-Μάϊος 1979), δίδει τὴν εἰκόνα τῆς ζωῆς καὶ τῆς δράσεως τοῦ Newman, ὁ ὅποιος μετεστράφη ἐκ τοῦ Ἀγγλικανισμοῦ εἰς τὸν

Ρωμαιοκαθολικισμόν, καὶ ἐπὶ πλέον ἐπισημαίνει ὅτι αἱ σκέψεις τοῦ Νιούμαν, αἱ ἐρειδόμεναι εἰς τὰς ἀντιλήψεις τῶν ἐκκλησιαστικῶν Πατέρων καὶ συγγραφέων, εἶναι ἀπαραίτητον νὰ ἀκουσθοῦν καὶ πέραν τοῦ Ρωμαιοκαθολικισμοῦ.

Ἄνδρέου Τηλλυρίδου, *Γεράσιμος ὁ Κύπριος Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης (1788-1810) καὶ Μητροπολίτης Χαλκηδόνος (1810-1820)*, σσ. 530-549.

Σκιαγραφία, μᾶλλον ὀλοκληρωμένη, τοῦ ἐν λόγῳ Γερασίμου τοῦ Κυπρίου καὶ κατάλογος τῶν Σιγίλλων τῶν Οἰκουμενικῶν Πατριαρχῶν (108 τὸ ὅλον), εἰς τὰ ὁποῖα εὐρῆται ἡ ὑπογραφή του.

Βασιλείου Θ. Σταυρίδου, Καθηγητοῦ Θεολ. Σχολῆς Χάλκης, *Βιβλιογραφία τοῦ Συνοδικοῦ Θεσμοῦ*, σσ. 571-609.

Πλήρης Κατάλογος τῶν ἐμφανισθέντων δημοσιευμάτων τοῦ Συνοδικοῦ Θεσμοῦ, εἰς δύο τάξεις, α) τῶν εἰς τὴν ἑλληνικὴν γλῶσσαν καὶ β) τῶν εἰς ἄλλας ἐπιστημονικὰς γλώσσας, καὶ πάντοτε κατ' ἀλφαβητικὴν σειράν.

Ι. Μ. Χατζηφώτη, «*Συνάντηση Προυσοῦ*», σσ. 610-619.

Ἀναλυτικὴ παρουσίασις τῶν ἐργασιῶν τοῦ ὀργανωθέντος ὑπὸ τῆς Ἑταιρείας Στερεο-ἐλλαδικῶν Μελετῶν εἰς τὸν Προυσὸν Εὐρυτανίας, τὴν 26-28 Ἰουνίου 1981, Α' Συνεδρίου μὲ ἀντικείμενον «τὴν πολύπλευρὴ ἐπιστημονικὴ μελέτη τοῦ χώρου τῆς Δυτικῆς Χέρσου Ἑλλάδος, δηλ. τῆς Αἰτωλοακαρνανίας καὶ Εὐρυτανίας».

David Balfour, *Ὁμιλία τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Σιναΐτου εἰς τὴν Μεταμόρφωσιν*, σσ. 631-681.

Πρώτῃ κριτικῇ ἐκδοσὶς τῆς ἐν λόγῳ ὁμιλίας μετὰ ἀγγλικῆς μεταφράσεως καὶ ὑπομνήματος. Ὁ σ. στριρίζει τὴν ἐκδοσὶν του ἐπὶ ἐνὸς ἀνεκδότου χειρογράφου τοῦ ΙΕ' αἰῶνος τῆς Ι. Μονῆς Μεγίστης Λαύρας τοῦ Ἁγίου Ὁρους.

Χρυσοστόμου Σ. Κωνσταντινίδου, Μητροπολίτου Μύρων, *Αἱ ἱστοριο-δογματικαὶ προϋποθέσεις τῆς οἰκουμενικότητος τῆς Ἁγίας Β' Οἰκουμενικῆς Συνόδου*, σσ. 682-724.

Λόγος ἐπίσημος κατὰ τὴν ἐναρκτήριον τελετὴν τῶν ἐν τῷ Οἰκουμενικῷ Πατριαρχεῖῳ ἐορταστικῶν ἐκδηλώσεων ἐπὶ τῇ 1600ῇ Ἐπετείῳ ἀπὸ τῆς συγκλήσεως τῆς ἁγίας Β' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ἐν ᾗ ἐκτίθενται λεπτομερῶς πάντα τὰ στοιχειοθετοῦντα τὴν οἰκουμενικότητα τῆς Συνόδου ταύτης ἱστοριοδογματικὰ στοιχεῖα.

Μέγα Φράντου, Καθηγητοῦ Πανεπιστημίου, *Δογματικαὶ τιμὲς παρατηρήσεις ἐπὶ τοῦ Συμβόλου Νικαίας Κωνσταντινουπόλεως*, σσ. 725-753.

Δογματικὴ θεώρησις τοῦ Συμβόλου τῆς πίστεως καὶ ἀνασκευὴ θέσεων τινῶν ρωμαιοκαθολικῶν θεολόγων ὅσον ἀφορᾷ κυρίως εἰς τὴν περὶ τῆς ἐκπορεύσεως τοῦ ἁγίου πνεύματος διδασκαλίαν. Διατυποῦνται πρωτότυποι καὶ λίαν εὐστοχοὶ παρατηρήσεις.

Ἀθανασίου Παπᾶ, Μητροπολίτου Ἐλενουπόλεως, *Βιβλιογραφία ἱερατικῶν καὶ λειτουργικῶν ἀμφίων τοῦ Βυζαντινοῦ τύπου*, σσ. 754-778.

Λεπτομερὴς ἀναγραφή τῆς σχετικῆς βιβλιογραφίας εἰς δύο τμήματα καὶ κατὰ ἐνόητος, τῶν ἑλληνιστῶν καὶ τῶν ξενογλώσσων δημοσιευθέντων βιβλίων ἢ σχετικῶν μελετῶν.

Γερασίου - Χρυσοστόμου Σπ. Ζαφείρη, Μητροπολίτου Περιστερίου, *Ὁ Θεολογικὸς Διάλογος μεταξὺ τῶν Ὁρθόδοξων καὶ τῆς Ρωμαιο-Καθολικῆς Ἐκκλησίας*, σσ. 779-853.

Ἡ ἀνὰ χεῖρας ἔκθεσις αὕτη, ἐκτὸς τοῦ προλόγου (σ. 779) καὶ τῆς εἰσαγωγῆς (σ. 779-782) ἀποτελεῖται ἀπὸ ἑπτὰ μέρη, τὰ ὅποια ἀναφέρονται εἰς τὰ ἑξῆς θέματα: 1) Ὁ Διάλογος ἀπὸ ἱστορικῆς ἐπόψεως: α) Τὸ παρελθὸν ὑπὸ τὸ φῶς τοῦ παρόντος, β) Ὁ Ἀθηναγόρας Α' καὶ ὁ Παῦλος ΣΤ' — οἱ ὀραματισταὶ τοῦ Διαλόγου (σ. 782-787). 2) Ὁ χαρακτήρ καὶ ὁ στόχος τοῦ Διαλόγου: α) Ἡ σημασία τοῦ Θεολογικοῦ Διαλόγου διὰ τοὺς Ὁρθόδοξους καὶ τὴν Ρωμαιο-Καθολικὴν Ἐκκλησίαν, β) Ἡ παγκόσμιος διάστασις τοῦ Διαλόγου (787-793). 3) Αἱ ἐπιφυλάξεις τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ὡς πρὸς τὴν συμμετοχὴν τῆς εἰς τὸν οἰκουμενικὸν Διάλογον (794-800). 4) Ἡ ἐπίσημος ἔναρξις τοῦ Διαλόγου καὶ αἱ δυσχέρειαι τοῦ (801-818). 5) Ἡ μεθοδολογία τοῦ Θεολογικοῦ Διαλόγου (σ. 819-831). 6) Ἡ θεματολογία τοῦ Διαλόγου (σ. 831-845), καὶ 7) ἡ ἐργασία τῆς Μεικτῆς Θεολογικῆς Ἐπιτροπῆς καὶ τὸ μέλλον τοῦ Διαλόγου (σ. 845-851). Ἀκολουθεῖ τὸ προσάρτημα μετὰ τὰς Ἀποφάσεις τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τῆς 7ης Ὀκτ. τοῦ 1981 (σ. 852-853).

Ἰωάννου Καραβιδόπουλου, Καθηγητοῦ Πανεπιστημίου, *Περὶ τὰ Προευαγγελικὰ κείμενα*, σσ. 854-860.

Πρόκειται περὶ ἀναλυτικῆς παρουσιάσεως μετὰ κριτικὸν χαρακτήρα τοῦ βιβλίου τοῦ Χρυσοστόμου Ζαφείρη, μητροπολίτου Περιστερίου. Τὰ Προευαγγελικὰ κείμενα, ἤτοι ἡ μαρτυρία τῶν Πατέρων περὶ τῆς ἀρχικῆς μορφῆς τῆς Εὐαγγελικῆς Παραδόσεως καὶ ἡ ἀξία τῶν πατερικῶν βιβλικῶν παραθέσεων.

Ἀναστ. Π. Χριστοφιλοπούλου — Βασιλικῆς Λεονταρίτου, *Τὸ Ἑλληνικὸν Ὁρθόδοξον Δίκαιον κατὰ τὸ ἔτος 1978 καὶ 1979*, σσ. 861-894.

Συστηματικὴ ἀναγραφή κατὰ θέματα τῆς ἑλληνικῆς καὶ ξένης βιβλιογραφίας τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Δικαίου (τῶν ἐτῶν 1978 καὶ 1979).

Δημ. Δ. Δρίτσα, δ. θ., *Ῥυθμικαὶ εὐχαὶ καὶ ὀμιλῖαι ἐκ τῶν γνωστικῶν ἀποκρύφων Πράξεων καὶ ἐκ τῶν Ἑρμαϊκῶν*, σσ. 939-966.

Ἐπιλογή εὐχῶν καὶ ὀμιλιῶν ἐκ τῶν γνωστῶν γνωστικῶν ἀποκρύφων Πράξεων καὶ ἐκ τῶν Ἑρμαϊκῶν κειμένων καὶ ρυθμικῆ κατὰ στίχον κατάστροφαις αὐτῶν, βάσει σαφῶν ρητορικῶν καὶ ποιητικῶν στοιχείων.

Ἡλία Δ. Μουτσούλα, Καθηγητοῦ Παν/μίου Ἀθηνῶν, *Θεολογικὸν Συμπόσιον*, σσ. 967-972.

Εὐσύνοπτον, ἀλλὰ σαφὲς χρονικὸν τοῦ Θεολογικοῦ Συμποσίου «ἐπὶ τῇ 1600ῃ ἐπετείῳ ἀπὸ τῆς συγκλήσεως τῆς Β' Οἰκουμενικῆς Συνόδου (381-1981)», τὸ ὅποιον ἐπραγματοποιήθη ἀπὸ 24ης μέχρι 27ης Αὐγούστου 1981 εἰς τὸ Πατριαρχικὸν Ἰδρυμα Πατερικῶν Μελετῶν ἐν Θεσσαλονίκῃ.